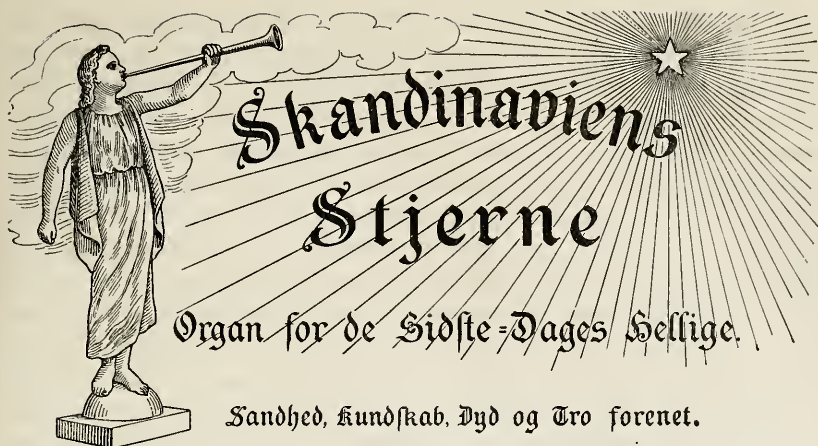

Nummer 17	1. September 1909	58. Aargang

To af samme Slags.

Josephiter og Presbyterianere forene sig om at bagtale Folket i Utah.

(Fra Utah Independent — et ikke-mormonsk Blad.)

—

Introduktion — Hvad vi kjende om Josephiterne — En presbyteriansk Traktat — Josephiterne taler nedsættende om Profeten Joseph — De meget omtalte Revolvere — Historien om Nebo — Lad os forestille os en Sag.

Ethvert religiøst Parti, som forfægter Lærdomsprincipper, der kunne gjøre Menneskeslægten bedre og lykkeligere her paa Jorden, vil altid finde en varm Ven i „Utah Independent"; men religiøse Sekter, som aldrig praktisere deres egne Lærdomme, men stadig søge at nedrive og skade andre religiøse Samfund, ere Gjenstand for vor Foragt og ville blive bekjæmpede i dette Blad.

Josephit-Mormonen synes at være en gnaven, indskrænket og bigot Knurrepotte. Han prædiker ikke sit eget Evangelium, hvis han i det Hele taget har noget, men han udskjælder og nedsætter andre Sekter og Partier. Hans største Fornøjelse er at bagtale Utah-Mormonerne og Staten Utah. Dette Blads Redaktør har lyttet til adskillige Josephit-prædikanter baade i Utah og andre Stater, men har endnu aldrig hørt nogen af dem prædike Evangeliet eller set nogen af dem gjøre sig Umage for at faa Mennesker til at leve et højere og bedre Liv; derimod har jeg altid hørt dem tale om Polygami, eller de har argumenteret angaaende Joseph Smiths retmæssige Efterfølger. Der findes flere Josephitmissionærer i Utah i Dag; de gjøre sig mest bekjendte ved deres fornærmelige og overmodige Talemaader og Øretuderi og ved de Fjender,

de stadig forstaa at skabe sig, men aldrig ved deres inspirerede Ord eller deres Broderkjærlighed eller ved de Proselyter, de søge at vinde. En Josephit vil gaa en længere Vej for at disputere og fortrædige en Utah-Mormon, end han vil gaa for at administrere til de Syge eller for at vinde en Tilhænger. En Josephit vil forene sig med hvemsomhelst eller med hvadsomhelst, naar han derved tror at kunne nedsætte Utah. Men Josephiterne tro ligesom Utah-Mormonerne, at Joseph Smith var en sand Guds Profet og en inspireret Aabenbarer til Menneskene i de sidste Dage. Hvis Josephiterne derfor selv vare oprigtige, sande og ærlige i denne Tro, vilde de bekæmpe enhver Person eller Sekt, som tillod sig at tale nedsættende om deres Profet, og de vilde i det Mindste være Ven med Enhver, som ærede ham ved at tale godt og hæderligt om ham.

Fra en lille Bog, indeholdende et illustreret Foredrag, kaldet: „Mormonismen en Despotisme i Republiken", og som er udgivet af den presbyterianske Hjemmemission, ville vi citere Følgende: „Naar vi nævne Mormonismen, indført i Verden ved Joseph Smith, saa spørge vi naturlig, hvem han var, og hvad han var. Hvorledes var hans Karakter? Hvem vare hans Forfædre? Svaret er: Hans Moder var en Spaakvinde, og hans Fader var en Drømmer. Blandt Omgivelserne blev den hele Familie betragtet som Dagdrivere, Fantaster, Drankere og navnlig meget tilbøjelige til at lyve. Dette er Ting, som ere beviste, og som derfor ikke kunne modbevises. Joseph dannede ingen Undtagelse; han var som de andre. Som ung Mand kunde han med den mest ærlige Mine fortælle de haandgribeligste Usandheder og de frækkeste Urimeligheder. Han besad en fænomenal Evne til med nedrig Snuhed at planlægge Bedrag og Skuffelser."

Men til Trods for, at Josephiterne ogsaa rammes af disse grove Beskyldninger, der ere udspredte overalt af Presbyterianerne, sluttede disse to Sekter sig dog sammen i Washington D. C. for ved fælles Bestræbelser at søge at berøve Senator Smoot Sæde i Kongressen. Josephit- og Presbyterianprædikanter arbejdede sammen i Shenandoah, Iowa, for at fremskaffe Protester mod Senator Smoot. „Utah Independence"s Redaktør tror, at dersom Judas Iscariot, Marcus Brutus og Benedict Arnold kunde staa op af deres Grave for at organisere et Anti-Utah- og Anti-Mormon-Korstog, vilde de finde Josephit- og Presbyterianprædikanter parate til at applaudere dem og til at vise dem Hæder. I „Saints Herald", et Josephit-Blad for 31. Marts d. A., findes der en lang Anti-Utah-Prohibitions Artikel af J. F. Curtis, Provo, Utah, hvori der siges, at eftersom Z. C. M. I. Apothek i Salt Lake City og Smoot & Co. Apothek i Provo sælge Spirituosa, vilde Statens lovgivende Forsamling ved dens sidste Sammenkomst ikke vedtage Love imod Drikkeondet. Den hele Artikel er kun skreven for at bedrage Folk og foraarsage Utah Skade.

Josephiterne have et Tidsskrift, som kaldes „Autumn Leaves" og udgives i Lamoni, samme Sted, hvor „Saints Herald" udkommer. I Aprilheftet for i Aar findes der en længere Artikel af afdøde E. C. Brand, som i 1878—79 var Methodistmissionær i Nephi, Utah. Han blev senere Josephit-Ældste. Brands Historie er meget „tynd"; men den er fornøjelig; han forsøger at stjæle en vis Gejstlig, Duncan Mc Millans „Torden" ved at anvende samme Historie paa sig selv, som nævnte McMillan beretter om i en Pamflet, kaldet: „Presbyterian Missions in Utah", og hvori han spillede Hovedrollen. Det synes af denne Historie at fremgaa, at de Begge satte større Lid til en skarpladt Revolver end til den Gud, som de sagde sig at tjene; thi de bar hver en Sex-Skyder i Bæltet, og de fremviste Revolveren, medens de prædikede, for at skaffe sig Respekt hos deres Tilhørere. Den Ene hørte en Nat, at Rullegardinerne raslede i Vinduet, og den Anden hørte Noget bevæge sig udenfor; Begge vare de overbeviste om, at det var Nogen, som havde til Hensigt at myrde dem; men deres paalidelige Skydevaaben frelste dem. Pastor McMillans Mareridt fandt Sted i Mt. Pleasant, medens Ældste Brands Pebernød-Drøm plagede ham i Nephi.

Uanset alle de mirakuløse Frelsetilfælde af Sekt-Missionærer i Utah, om hvilke Presbyterian-Traktater have meldt, og de blodstivnende Historier, der ere fortalte af Præstemændene Duncan McMillan, Campbell, Jean Loba, Hans Peter Freece og Brand samt Mrs. Mary Devore og Andre, findes der ikke en eneste kristen Missionær, som i nogen Maade er bleven fornærmet hverken af Mormoner eller Andre i Utah; thi selv et ret godt Traktement af en Svøbe vilde kun have været en meget ufuldkommen Straf for alle de Løgne, som disse Prædikanter have udspredt, og for den Skade, de derved have foraarsaget i Utah.

Hvilken slem By Nephi maa have været i 1879! Det før nævnte Tidsskrift meddeler nemlig paa Side 11, at Mormonerne forsøgte mindst 2 Gange at sætte Ild paa Presbyteriankirken, og deres onde Hensigt var lige ved at lykkes, men betimelig Hjælp frelste Bygningen, saa Skaden kun beløb sig til nogle Hundrede Dollars.

I et andet Missionsskrift, som Presbyterianerne nu udsprede i de østlige Stater, findes følgende interessante Oplysning: „Nephi er en By, som ligger lige ved Mount Nebo (Nebo Bjerg). Dette er et ret anseligt Bjerg og en Monark blandt Bjerge i det sydlige Utah. Om dette Bjerg lærer Mormonfolket, som mest bestaar af uvidende Udlændinge, at det er det samme Nebo Bjerg, fra hvilket Moses skuede ind i det forjættede Land, og hvor han døde og blev begravet ved Guds Engle." At saakaldte Kristne kunne prædike og publicere sligt Tøjeri. Og kun for at skade Landet og Folket! Dr. Paden og andre Presbyterianpræster veed godt, at Tusinder af disse Skrifter udspredes for at skade

Utah, men de aabne ikke deres Mund for at protestere derimod, medens deres Taushed taler højt for, at de sanktionere Skrifternes Indhold.

Lad os tænke os, at der i Utah findes Tusinder af Jøder, Mormoner, Romersk-Katholske o. m. fl., som ikke tilhøre noget Kirkesamfund. Sæt nu, at alle disse søgte at skade de ortodoxe Kirkesamfund i Utah paa samme Maade, som Josephiter og Presbyterianere søge at skade Utah og Mormonerne. Sæt, at disse Mennesker enkeltvis eller samlede vilde meddele i Traktater og i deres Blade, at en kristen Prædikant i Salt Lake City havde voldtaget og myrdet 2 Piger og derefter brændt Legemerne i Opvarmningsapparatet i den Kirke, hvor han prædikede; at en anden Prædikant var utugtig, en tredie en Falskner, en fjerde en Plagiat og en femte en Bedrager, og give omstændelig Beskrivelse af disse Forbrydelsers Enkeltheder.*) Hvilket Hyl vilde der da ikke opstige fra den ministerielle Forening! Præsterne vilde Alle som Een sige: „Vi ere ikke ansvarlige for Individers Handlinger og for ugudelige Prædikanters Optræden i vort Samfund.“ For nogle Aar tilbage udspredte Methodister og Baptister lignende Anti-Mormonliteratur, men de opdagede snart, at det skadede dem selv mere end Utah og Mormonerne, hvorfor de standsede dermed. Den eneste religiøse Organisation, der i Dag som et Hele udspreder saadanne Skandaleskrifter mod Mormonerne, er Presbyterianere og Josephiter. De arbejde Haand i Haand og ere gode Fæller og Brødre, saalænge det gælder om at bagtale Folket i Utah.

En mindeværdig og betydningsfuld Rejse.

Af Præsident Charles W. Penrose i Millennial Star.

„Millennial Star“s Læsere have i de forløbne Uger set lidt angaaende det Selskab, der forlod Liverpool den 1. Juli for at besøge fremmede Lande i det sidste Dages Værks Interesse. Jeg har tidligere været mange Steder i Danmark, Norge, Sverige, Tyskland og Holland; men Steder højere mod Nord ere aldrig tidligere besøgte af nogen af Kirkens General-Autoriteter. Ingen hverken af Fortidens eller Nutidens Apostler have, saa vidt Historien beretter, været nordenfor Polarcirklen

---

*) Bladet sigter hermed til virkelige Forbrydelser, der udførtes af ansatte og lønnede Præster, som vare komne til Utah for at omvende Mormonfolket. Methodistpræst Herman er den, som udøvede den afskyelige Forbrydelse mod de 2 Piger i den skandinaviske Methodistkirke i Salt Lake City, og som i de sidste 11 Aar har undgaaet Øvrighedens Efterstræbelser. Methodistmenigheden i Salt Lake City har nedrevet den Bygning, hvor Udaaden fandt Sted, og opført en ny i Stedet for saa meget som muligt at vise sin Indignation og for at udslette Alt, hvad der kunde minde om den frygtelige Daad, for hvilken Ansvaret ene og alene falder paa Uhyret selv. Red.

for at prædike til Indvaanerne der; Trondhjem antages at være den nordligste By, hvor de ere komne. Denne Rejse derimod bragte os med Dampskib 1400 engl. Mil længere mod Nord, og Møder afholdtes i Midnatssolens Land, hvor Evangeliet blev prædiket til store Skarer af Fremmede, som lyttede med største Opmærksomhed og dybeste Andagt til, hvad saa usædvanlige Fremmede havde at sige.

Vore Ældster, som virke i disse fjærnt liggende Regioner, bleve ogsaa storlig opmuntrede ved vor Nærværelse. Paa den hele Rejse i de mange forskjellige Byer, som besøgtes, blev der ikke udvist den svageste Opposition eller Uhøflighed mod vort Selskab. Indbyggerne vare velklædte, høflige, fredelige og af et godt Udseende, og om de end ikke vare overmaade velstaaende, var der dog ikke den Fattigdom og Mangel at se som i de tætbefolkede Distrikter længere mod Syd. Sommertiden der varer ikke længere end 4 Maaneder, i hvilken Tid der slet ikke er Nat; derfor benytte mange af Byernes bedrestillede Borgere sig af den Tid til at besøge Venner, som bo paa de mange spredte Øer ved de nordlige Kyster. Øernes spredte Beliggenhed besværliggjør Ældsternes Arbejde betydeligt, saa at det er vanskeligt at samle en Tilhørerskare til et Møde. Ikkedesmindre fortsætte de deres Virken og synes at føle sig glade og veltilfredse ved, saalænge det forlanges af dem, at bringe det frelsende Evangelium til Beboerne paa disse utallige Øer, der kun kunne naaes i smaa Baade. Dette bliver et baade farefuldt og besværligt Arbejde, navnlig i den mørke Vintertid, der varer i 8 til 9 Maaneder, med heftige Storme og haard Polarkulde. Sjælden træffe de sammen med andre Missionærer, og Konferencepræsidenten fra Trondhjem, som præsiderer over det hele udstrakte Nord, kan kun besøge dem en Gang i Aarets Løb. Men disse ungdommelige Herrens Tjenere ere utrættelige i at udbrede vore Skrifter og Bøger og i at bære deres Vidnesbyrd til Menneskene i de Distrikter, der ere anviste dem som Virkefelt, og de ere opmandede ved Aanden af deres Kald og ved Overbevisningen om, at de ere beskjæftigede i deres Herres Tjeneste. De ere i Besiddelse af den samme Tro, Tillid og Glæde som deres Medbrødre, der arbejde i de Lande, hvor man kan rejse og bevæge sig med alle Nutidens moderne Bekvemmeligheder. Det Mod og den Uforsagthed, som besjæle disse hengivne og nidkjære Missionærer, saa vidt adspredte og saa langt borte fra Trosfæller, er i Sandhed beundringsværdig og kan ikke Andet end vække den dybeste Paaskjønnelse hos Enhver, som har om end kun lidt Forstaaelse af deres Kjærlighedsarbejde.

Paa Rejsen Nordover vare Vejrforholdene ugunstige med Hensyn til at se Midnatssolen; dog havde vi to Gange den herlige Lejlighed mellem Kl. 10—11 om Aftenen at se Dagens Dronning komme frem fra sit Skjulested bag de tunge Skytæpper og med sin Straaleglands blænde Beskuerens Øjne. Dens Straaler brød frem fra dens glødende Overflade

i alle Retninger og farvede Himlen som en eneste sammenhængende Masse af smeltet Guld; snart svøbte den sig igjen i sin Mantel af Sort og tabte sig for Beskuerens Blik; men af Erindringen vil den aldrig udslettes. Dens Reflex paa den vestlige Himmel malede et Billede, som ingen Pen kan beskrive og ingen Malers Pensel gjengive; en saadan Solnedgang — om den kan kaldes saaledes — kan aldrig iagttages i de sydligere Regioner, og Iagttagerens Pen kan ikke give den Kolorit.

Og dog kan dette Syn ikke maale sig med det, vort Selskab iagttog efter vort store Møde i Vardø, da vi ombord paa „Erling Jarl“ paabegyndte vor Tilbagerejse Kl. 11 Aften den 23. Juli. Himlen var da ren og klar og ikke en Sky i Sigte. Hele Himlen var lys som midt paa Dagen, medens den gamle, mægtige Sol stod paa det laveste Punkt i sin Dagsrejse. Tænk! Det var Midnat, og den skinnede med Middagens Fylde og Glands. Den sank end ikke helt ned til Horizonten, men forgyldte med sit Skin Havet og oplyste Kysten overalt. Selskabet sad paa Dækket og iagttog med stille Højtidelighed og dyb Ærefrygt, hvorledes den sagte naaede det laveste Punkt Kl. 1, hvorefter den igjen i sin Vælde og Majestæt begyndte sin Morgenvandring omkring Jorden.

Et saadant Syn kan aldrig, nej aldrig forglemmes, og det hele Selskab følte, at dette Syn var vel værd Besværlighederne ved en lang Rejse. Med Taknemlighed og Pris til Himlens og Jordens Skaber, alle gode Gavers Giver, vor evige Fader, som havde aabnet Vejen for sit Ords Forkyndelse til sine Børn saa langt mod Nord, begav Enhver sig til Ro uden at behøve kunstigt Lys, men i Stedet trække Gardinet for Vinduet for at udestænge Midnatssolens Middagslys.

Det var interessant at tænke paa, at Folket kunde gaa i Gaderne og nyde Udendørs-Behageligheder i fuldt Dagslys i Døgnets 24 Timer. Men til Gjengjæld kommer der saa 9 Maaneder med fuldstændig Mørke og med barsk Vinterkulde, Frost og Storme! Foraar kjendes ikke der. Lad hvo, som ønsker det, vælge Midnatssolens Land til sit Hjem, men de Besøgende foretrak at bo i Lande, hvor Solens Besøg ere mere ligeligt fordelte, og hvor der ikke de 8 eller 9 Maaneder om Aaret hersker vedholdende Nat.

I alle de Møder, som vi afholdt paa vor Rejse, i Aarhus, Aalborg, Kristiania, Bergen, Trondhjem, Tromsø, Vardø, Narvik, Stockholm, Kjøbenhavn, Berlin, Hamburg, Holland og London, var den levende Guds Aand til Stede. Hvorsomhelst man mødtes med en Hellig, fandt man den samme velsignede Broder- og Søsterkjærlighed, den samme Tro, den samme Gud, den samme Herre æret som vor Frelser og det samme Haab i vort Kald. Hvorsomhelst man mødtes med en Ældste, viste den samme uegennyttige Opofrelse og Kjærlighed for Menneskeheden sig at være fremherskende. Der findes intet Sidestykke hertil

i den hele, vide Verden. Det er altsammen Vidnesbyrd om Jesu Kristi Kirkes Oprettelse paany efter det gamle System og beviser Guddommeligheden af det store Sidste-Dages Værk, der spredes i disse saavel som i alle andre Egne af Jorden. Evangeliet vil udgaa til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk, og det vil trænge sig ind i alle Dele af Kloden. Det vil samle de Udvalgte fra Jordens fire Hjørner. Det er et herligt Værk og et Under, og det vil overvinde enhver Modstand og Fjende. Det vil bortjage Vildfarelsens Mørke og bade hele Jorden i Retfærdighedens Solskin, der vil vedblive til evig Tid.

Det hele Selskab er fyldt med Taknemlighed mod alle gode Gavers Giver for hans beskyttende Varetægt over Land og Sø, saa at Alle ere naaede tilbage til deres respektive Arbejdsmarker — Præs. Lund og hans Familie til deres Hjem i det fjærne Vest, Præs. Jenson med Familie til Kjøbenhavn og jeg selv med Hustru til Liverpool for igjen at optage de mange Pligter i Missionens Tjeneste og med Glæde over at have føjet nye og sjældne Erfaringer til de mange før indvundne og for Lejligheden til at sprede Evangeliets Lys til nye Egne, atter villige og rede til at fortsætte i Sandhedens herlige Sag, som vi veed er guddommelig.

Tankesprog.

En Uge fyldt med Egennytte og en Sabbatsdag fyldt med religiøse Ceremonier vil skabe en god Farisæer, men en simpel Kristen. Der findes dem, der anse Søndagen som en Svamp, med hvilken man kan udslette Ugens Synder; men de forglemme, at Guds Alter staar fra Søndag til Søndag, og at den syvende Dag ikke er mere til Religion end de øvrige Ugens Dage. Den er til Hvile; alle syv Dage ere til Religion, men kun een til Hvile.

Beecher.

Det er ej Dogmer eller Kirke,
Som jeg vil løfte med mit Virke;
Thi begge saa sin første Dag,
Og derfor var det mulig vel,
De begge ser sin sidste Kvæld.
Alt skabt har jo et Finis bag,
Det fanger Meen af Møl og Orm
Og maa ifølge Lov og Norm
Af Vejen for en ufødt Form.

Henrik Ibsen.

Onsdag den 1. September 1909.

Enock E. Christoffersen,

den nuværende Præsident for Bergens Konference, Norge, er født i Manti, Utah, den 16. Juni 1875, hvor han voxede op og modtog sin Uddannelse i Statens offentlige Skoler. 12 Aar gammel ordineredes han til Diakon, og da han var 22 Aar, ordineredes han til Ældste. I 1899 indgik han Ægteskab med Gunnilla Christensen, flyttede samme Aar til Oregon og blev en af de første „Mormoner", som bosatte sig i den Stat. Aaret efter, da Union Stav blev organiseret der, ordineredes han til Højpræst og beskikkedes til Medlem af Stavens Højraad; samtidig virkede han som Hjemmemissionær og tog aktiv Del i Nybyggerlivet, hvis praktiske Sider ikke vare fremmede for ham.

E. E. Christofferson

I 1907 modtog han Kaldelse til at udføre en Mission til Skandinavien, og i Lydighed mod denne forlod han Salt Lake City den 1. Maj s. A. og ankom til Kjøbenhavn den 20. Maj. Han beskikkedes til at virke i Trondhjems Konference i Norge og blev først Forstander for Christianssunds og senere for Narvik Grene. I Maj 1909 kaldtes han til at præsidere over Bergens Konference, og den 29. s. M. afløste han Ældste James B. Keller som Præsident, hvilken Stilling han nu beklæder med Hæder og Dygtighed. Ved sin Venlighed og sit vindende Væsen har han samlet baade de Hellige og Ældsterne om sig i sin Virkekreds, og han glæder sig i Haabet om en lys og haabefuld Fremtid for Evangeliets Sæd i den gamle historiske Handelsstad Bergen med de rige og historiske Bygder og Steder. 16 Missionærer virke nu i Konferencen, og forholdsvis ere flere Skrifter og Bøger blevne omdelte der end i nogen anden Konference i Missionen i de sidste Maaneder og nye Medlemmer tillagte ved Daab.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældsterne Willard Steffensen og Rolf C. Wold ere hæderligt løste fra at arbejde i Trondhjems Konference med Tilladelse til at rejse hjem.

Beskikkelse. Ældste Henry O. Paulsen er forflyttet fra Kristiania, hvor han virkede som Konferencesekretær, og den 4. August beskikket til at fungere som Missionssekretær i Kjøbenhavn.

Besøgende. Konferencepræs. Isaac A. Jensen fra Aalborg tilligemed Ældste James A. Johnsen fra samme By have opholdt sig nogle Dage i Hovedstaden for at aflægge Besøg og for at tilse Forretninger vedrørende Missionen. Begge talte i vort Eftermiddagsmøde Søndag den 21. August.

Søren R. Nielsen, omrejsende Ældste i Aarhus Konference, har ogsaa opholdt sig en kort Tid i Kjøbenhavn og Omegn for at aflægge Besøg hos Slægtninge og Venner og byde dem Farvel, forinden han rejser hjem til Zion. Han talte i flere af Møderne her.

Afrejse. Missionspræs. Andrew Jenson med Familie afrejste herfra Onsdag den 18. August til Berlin, Paris og Rotterdam; derfra rejser Familien videre til England, medens Præs. Jenson vender tilbage hertil.

Fra Odense skriver Ældste Niels J. Larsen, at han den 14. Juli var Gjenstand for et Slags Politioverfald, hvorved den tjenstivrige Politimand tog lidt for haardt paa ham, saa at han fandt sig foranlediget til at søge Lægehjælp. Vi lade Ældste Larsen selv fortælle: „Netop som jeg og min Medarbejder Erastus Christiansen vare færdige med at uddele Skrifter i Pjemtedamsgaden i Odense, bleve vi anholdte af en uniformeret og to civilklædte Politibetjente, som i en brøsig Tone lode os forstaa, at vi anholdtes, fordi vi havde „fægtet“, og at vi uden videre havde at følge med til Politistationen. Jeg indvendte da, at der maatte foreligge en Fejltagelse, eftersom vi kun havde uddelt religiøse Smaaskrifter gratis. Men her hjalp Intet; vi maatte følge med. Jeg oplyste nu, at vi vare amerikanske Borgere, og fordrede at faa at vide, med hvilken Ret de berøvede os vor Frihed. Men idet den ene Betjent svarede, at det var ikke brugeligt her til Lands, greb han mig voldsomt i Armen og slyngede mig fra Fortovet ud paa Gaden. Jeg protesterede mod denne brutale Behandling, idet jeg spurgte ham, om ogsaa Loven hjemlede ham Ret til at mishandle en fredelig og hæderlig Mand, som Intet havde forbrudt mod nogen af Landets Love. Men først da jeg betydede ham, at jeg vilde søge Beskyttelse hos den amerikanske Konsul, gav han Slip paa min Arm, der da smertede meget. Da vi ankom til Stationen, fordrede jeg atter at blive gjort bekjendt

med Aarsagen til vor Anholdelse og fik desangaaende den Oplysning, at en Mand i den Gade, hvor vi havde uddelt Skrifter, havde telefoneret til Stationen, at der var to Betlere, som hjemsøgte Gaden. Jeg forklarede dem da videre, at vi vare Missionærer; vi gik i vort fredelige Arbejde og betlede ikke, men uddelte gratis vore Bøger og Skrifter til Enhver, som vilde modtage dem; jeg kunde heller ikke tro, at vort Udseende og vor Optræden var en saadan, at forstandige Folk kunde tage os for Betlere eller Vagabonder. Ogsaa her lod jeg mig forstaa med, at jeg vilde indanke min Sag for den amerikanske Konsul. De gave sig da i Færd med at udspørge os om forskjellige Ting for om muligt at fange os i Noget, der kunde retfærdiggjøre deres Handlinger. Især var det dem om at gjøre at faa at vide, om vi solgte Skrifterne for Penge, eller om vi uddelte dem gratis. Da jeg meddelte, at det sidste var Tilfældet, og tilbød dem selv et Par af de Skrifter, vi endnu havde tilovers, modtoge de dem og takkede. Vore Navne bleve derpaa nedskrevne, og med en Slags overmodig Undskyldning sagde de, at Politiet var nødt til at gjøre det, de havde gjort, eftersom Manden, der anmeldte os, selv havde udpeget os som Overtræderne. Da min Arm vedblev at smerte, henvendte jeg mig til en Læge, der tilsaa Skaden og gav mig en skriftlig Erklæring om, at jeg var voldeligt behandlet. Med denne gik jeg den næste Dag til Politistationen og forlangte en Undskyldning for det passerede; men det vilde de ikke indlade sig paa."

Senere have vi modtaget Underretning om, at Sagen blev grebet an med mere Alvor, og at den uforstandige Ordenshaandhæver paa Grund af sin Embedsiver blev suspenderet fra Tjenesten i 3 Uger. Men nu den „retsindige" Kristen, som var Skyld i disse fredelige Mænds Anholdelse? Snaksomme Tunger have villet forklare det derhen, at det var en af „Indre Missionens" Medhjælpere, som satte Farcen i Scene. Hvilke af Aandens Frugter mon han regner den til?

Fra Narvik, Norge, sender Broder Emil Evensen en velskreven Artikel om Præsidenterne Penroses og Jensons Besøg i det nordlige Norge og omtaler i varme Ord den Glæde, det vakte hos de Hellige der, som aldrig før havde haft Lejlighed til at se og høre saa højtstaaende Embedsmænd i Kirken. Det havde ligeledes en god Indflydelse paa Mange, som første Gang i deres Liv havde haft Lejlighed til at høre „Mormonismen fremstillet af Mormoner". At optage Artiklen vilde kun blive en Gjentagelse af, hvad vi allerede meddelte i sidste Nr. af Stjernen; vi nøjes derfor med at sige Br. Evensen Tak for Opmærksomheden.

Fra Hamar, Norge, skriver Ældsterne Joseph C. Christensen og Lester F. Nielsen: „Søndagen den 8. August afholdt vi et velbesøgt og vellykket Møde i Nygaard, Hamar Gren. Efter først at have uddelt

Traktater og Bøger fra Hus til Hus fandt vi et smukt og godt Sted, hvor vi talte til omtrent 200 Mennesker, der lyttede med Opmærksomhed til vore Vidnesbyrd. Orden og venlige Følelser herskede, og flere opfordrede os til at gjentage vort Besøg, saa at vi følte os vel belønnede for det Besvær, vi havde haft med at forberede Mødet."

Missionen i Tyrkiet hævet. Paa Grund af Urolighederne i Tyrkiet og Armenien, hvor Myrderier mod de Kristne vilde finde Sted i Lighed med, hvad der skete i 1897—98, har Kirkens Første Præsidentskab kaldet Præs. Wilford Booth med Hustru og de i Missionen virkende Ældster derfra; de vilde blive forflyttede til Athen i Grækenland, indtil Urolighederne ere ophørte. Præs. Anthon H. Lund var sendt paa en speciel Mission til Palæstina i ovenfor nævnte Aar og fandt det den Gang nødvendigt at lade al videre Missionsvirksomhed fra vor Side standse. Dette viste sig senere at være et viist Skridt; thi blandt de frygtelige Myrderier, som den Gang udøvedes mod de Kristne, ramte ikke et eneste vore Tilhængere.

En storartet Reklame for Salt Lake City og Mormonfolket.

De nysankomne Blade fra Utah ere fyldte med Illustrationer og Beskrivelser af en storartet Sammenkomst af de gamle Veteraner fra Borgerkrigen i Amerika i 60erne. En saadan Sammenkomst finder Sted hvert Aar, men sjælden 2 Gange paa samme Sted, og det var første Gang i denne Organisations Historie, at det faldt i Salt Lake Citys Lod at beæres med de gamle Krigeres Nærværelse. Tildragelsen har stor Betydning for Utah og dets Indbyggere, baade fordi det viser Mormonfolkets patriotiske Aand, og fordi Mormonernes sande Karakter som Borgere og som Kristne vil give sig tilkjende; Sandheden angaaende disse to Hovedpunkter hos Folket vil blive aabenbar for hver eneste Stat i hele Unionen, og den vil prædike højere, end mange Tusinde af vore Missionærer kunne gjøre det, selv om de gaa fra Hus til Hus. Og dette vil danne en Modgift mod alle de ondskabsfulde, usande Rygter, som bigotte Zeloter og lønnede Præster i Skrift og Tale udslynge mod et hjælpeløst Folk, som saa faa Udenforstaaende vove at forsvare. Derfor er det os mangedobbelt kjært at kunne meddele vore Læsere Noget om denne betydningsfulde Tildragelse.

Saavel Mormoner som Anderledestroende forenede sig om det ene store Punkt: at gjøre Sammenkomsten til en fuldstændig Sukces; der dannedes Komiteer, hver især ansvarlig for sit Departement. Bygninger og offentlige Pladser bleve dekorerede; offentlige Lokaler, saasom Tabernaklet, Tempelpladsen o. s. v., bleve baade udvendigt og indvendigt smyk-

kede paa en Maade, som tilfredsstillede de mest kritiske Fordringer. Arrangementskomiteen for Koncerter og Parademusik havde en vanskelig Opgave, men løste den udmærket. 25 gode Musikkorps vare fordelte i Paraden, i hvilken deltoge omtrent 15,000 Veteraner foruden mangfoldige Tusinder af Nærpaarørende og andre Interesserede. Man kan maaske bedst gjøre sig et Begreb om Paradens Størrelse, naar man hører, at der medgik omtrent $2^1/_2$ Time til at passere et bestemt Punkt. Vejret var udmærket og Stemningen festlig.

Det fortjener at nævnes, at paa Tilskuertribunen, der var rejst for højtstaaende Personligheder, befandt sig den romersk-katolske Kirkes Overhoved for den vestlige Halvkugle, Kardinal Gibbons, omringet af sin Kirkes store Prælater. For at vise sin Respekt for de gamle Veteraner forandrede Kardinalen sin Rejseplan, hvilken Opmærksomhed fra hans Side blev højt paaskjønnet af Mange. Det var hans første Besøg i „de Helliges Stad ved Saltsøen".

For at vise Folkets Patriotisme blev der dannet et levende Flag af omtrent 1200 Børn, klædte i Hvidt, Rødt og Blaat, og som ved passende Bevægelser gav det Hele Udseende af, at Vinden tog i Flaget, medens de sang gamle, velkjendte patriotiske Sange. Et uhyre stort Silkeflag skjænkedes til Veteranerne fra 20,000 Skolebørn i Salt Lake City, for hvilken Gave Kommandør General Nevius takkede dybt rørt.

Ogsaa ved denne Lejlighed fik det nu verdensberømte „Mormon-Tabernakel„ udmærket Anvendelse; thi under dets 80 Fod høje Loft fandt mellem 11 og 12,000 Mennesker bekvemme Sæder i den svale Skygge, medens et rigt Program af Musik, Taler og Sang udførtes. Saa langt som vor Plads tilsteder, ville vi gjengive Brudstykker af de inspirerede Taler, som holdtes: Ex-Kongresmand William H. King, temporær Ordfører, bød de Forsamlede Velkommen, idet han sagde: Folket i Utah have ved den Maade, paa hvilken de have modtaget Veteranerne, vist, at de i højeste Grad paaskjønne den Ære, der er bleven dem til Del ved i deres Midte at have den mest underfulde Organisation, som Verden nogensinde har set. Vi anse det for en stor Ære at byde et hjerteligt Velkommen til de Tiloversblevne af den store Armé, i hvilken saa Mange hengave deres Liv, „paa det at Andre maatte leve".

Derefter blev Utahs Guvernør, William Spry, præsenteret for den mægtige Forsamling. Han sagde blandt mange andre smukke Ting Følgende: „Dersom jeg var Soldat og havde kæmpet Side om Side med eder; dersom jeg med eder havde erfaret den nedslaaende Følelse, som Tab bringer, eller den Tilfredsstillelse, som Sejren fremmaner; og dersom jeg med eder havde smagt af den bitre Skaal, I have været nødte til at drikke, da vilde jeg være mere kompetent til at tale til eder. Men jeg føler, at den bedste Nydelse ved Sammenkomster som denne er at mane Minderne om svundne Dage frem i Erindringen.

Det har været mit Privilegium og min store Glæde i de sidst forløbne Maaneder at deltage i mange Sammenkomster baade i og udenfor Utah, Sammenkomster, hvor mangeartede Interesser af vort borgerlige Samfund have været repræsenterede. Jeg er bleven dybt greben ved at se den Interesse og Aktivitet, som baade Mænd og Kvinder lægge for Dagen i Udøvelsen af de Rettigheder, som ere tilstaaede amerikanske Borgere ved Valgbarhed og Stemmeret. Med stor Interesse har jeg iagttaget Folkets finansielle Stilling, der synes at være permanent sikret; jeg har med stor Tilfredshed overværet Aabningsfestlighederne i vore Lærdomsanstalter, og jeg veed, at denne Republiks Sønner og Døtre ere rigt forsynede med Lejlighed til at skaffe sig Lærdom og Dannelse. Jeg har ogsaa haft Lejlighed til at iagttage den religiøse Integritet hos Folket i dette Land og er kommen til det Resultat, at Folket i de Forenede Stater ere gudfrygtige og oprigtige. Det Billede af Fred og Overflod, som har mødt mig alle Vegne, har glædet mig storlig, fordi det jo Alt er Vidnesbyrd om Tilstedeværelsen af et godt og kjærligt Forsyn. Hver af disse Sammenkomster har været besjælet af sin egen specielle Aand og som Følge deraf udøvet sin særegne Indflydelse; men i Aften, som jeg her staar foran eder, fyldes mit Hjerte med en saa inderlig Bevægelse, at jeg vanskelig kan finde Ord til at udtrykke den. Der er kun een Sammenkomst, der bringer lignende Følelser i min Sjæl som denne, og det er en Sammenkomst, som jeg tror kun finder Sted i Utah, nemlig den smukke Skik at festligholde „De Gamles Dag", en Lejlighed, hvor Ungdommen og Middelalderen vise Alderdommen Ære, og hvor hver Person inden vore Enemærker, som har naaet Støvets Aar, er vor Gjæst. Heller ikke kan Indtrykket af disse Sammenkomster beskrives; Sproget ejer ikke Ord til at give Udtryk for Alt det, vi føle ved en saadan Lejlighed. Men mangle vi Sproget, saa maa I se ind i vore Hjerter, om I der kunne øjne Dybden af vor Kjærlighed til eder. Gud velsigne Veteranerne af Republikkens Armé! Til eder og eders Loyalitet staa vi i evindelig Taknemlighedsgjæld. Hvilken Kilde til Tilfredsstillelse og hvilken Glæde i eders høje Alder, naar I overtænke Alt det, der er sket siden „den Gang og nu": Eders Lands Fremgang og Udvikling; den Union, I hjalp at frelse, har nu naaet at være den mægtigste Nation paa Jorden, agtet og æret af Alle. De Principper, for hvilke I kæmpede, ere sikrede, og „Mindernes mystiske Strenge", som Præs. Lincoln kaldte det, „naa nu fra hver Kampplads og Patriots Grav til hvert bankende Hjerte og hvert Arnested i det hele Land og styrke Unionens Kor, naar de igjen røres ved Naturens gode Engle". Og hvilket Mod I have vist! Et Mod, der ikke kjendte Frygt, en Resoluthed, der ikke kunde overvindes. Den Tanke gjennemtrænger mit Sind, at I have efterladt eders Døtre og Sønner en herlig Arv — et straalende Exempel paa Patriotisme og Loyalitet.

Vi ere glade ved, at I kom. Som Repræsentanter for de Gamle i vort Land ville I bringe tilbage med eder til Hjem og Venner saadanne Indtryk, som ere Resultater af personlige Iagttagelser. Af alle de vestlige Stater og Territorier er maaske ingen saa ofte og saa meget bleven stillet i et uheldigt offentligt Lys som Utah; ingen anden Stat i Unionen har saa ofte været Gjenstand for grov Misrepræsentation som netop Utah, medens Modfølelser og usandfærdige Rygter ere blevne udspredte til alle Sider af egennyttige Individer, hvis Motiver have været de mest nedrige. Dette har for en Del foraarsaget, at dens Befolkning ikke er voxet, som dens mangfoldige Muligheder kunde forudsætte. Dens ubegrænsede Resourcer have ligget aldeles uberørte af Udviklingen; men de trofaste, haabefulde og uforsagte Faa have arbejdet sig frem og holdt fast ved deres Tro paa Utah, og ved deres egen Styrke og deres eget Arbejde er den nu kommet til at indtage en fremskudt Stilling blandt Unionens Stater, rig paa Muligheder og tiltrækkende ved sin Mangfoldighed af Hjælpekilder.

Lad mig henlede eders Opmærksomhed paa vore udstrakte Marker, vore Agre og vore Enge med bølgende Korn og rige Græsgange, vort rige Muld for Grøntsager og Blomster, vore Frugthaver, indeholdende en stor Mangfoldighed af delikate Frugter, der tilvinge sig den højeste Præmie paa Verdensmarkedet. Læg Mærke til vore fede Kvæghjorde og Millioner af sunde Faar, hvis Uld spiller en betydelig Rolle i Landets Fabriksvirksomhed. Undersøg ogsaa vor Bjergværksdrift og vær overbevist om, at der indenfor Utahs Grænser findes et af Fremtidens rigeste Skatkamre, fyldt med Jordens kostbare Metaller. Lad eder henrive af Storheden af vore sneklædte Bjerge, af vore Dales Skjønhed, af Mysterierne ved vor store, døde Sø, af Farven paa vore Skyer! Drik af den styrkende og livgivende Luft, der bæres paa vor friske kjølende Bjergbrise. Som Kronen paa Utahs Fuldendelse og som det, der vil brolægge Vejen for kommende Slægter af storhjertede, frisindede og intelligente Borgere, kan nævnes Undervisningsvæsenet. Hvis I ingen anden Kjendsgjerning tage med eder, saa indgrav paa eders Hukommelsestavle, at i det nys afsluttede Skoleaar har Staten Utah udbetalt for almindelige Skolefag daglig 13,000 Dollars for omtrent 100,000 skolepligtige Børn. Mød, omgaas med og lær at kjende vort Folk i deres Hjem og i deres Forretning, og bedøm dem efter den eneste sande Maalestok: Dygtighed og Paalidelighed; saa skulle vi blive mere end Venner. Utahs Andel i den store Kamp var maaske lille, men det var, fordi vi kun vare faa i Antal og langt fjernede fra Civilisationen. Men i de Dage af spændt Ængstelse, der gik forud for Krigen, medens Regjeringen i Washington nervøst ventede at høre fra hver Stat, kunde Nyheder til og fra Utah kun bringes med Overland-Postbefordring, indtil endelig den 18. Oktober 1861 the Pacific Telegraph Company fuldendte sin

Linie til Salt Lake City, og Præs. Brigham Young selv sendte det første Budskab til J. H. Wade i Cleveland, Ohio, der lød saaledes:

„Utah er ikke udtraadt, men er urokkelig for Konstitutionen og Lovene i vort en Gang lykkelige Land".

Og for at bevise sin Loyalitet lod Utah et Kompagni Kavalleri organisere 3 Dage efter, at Præs. Lincoln havde udtalt Ønske om, at et saadant maatte blive dannet for at beskytte Posten og Telegrafen gjennem Ørkenen og over Bjergene.

Jeg staar her navnlig for at yde eder, I værdige Tiloversblevne af Republikens Armé, dette Folks varmeste Hilsen. Jeg taler nu i hele Utahs Navn, naar jeg siger: Velkommen, Kammerater — tre Gange Velkommen i vor Midte! Jeg udtaler ogsaa de enstemmige Følelser hos Salt Lake Citys Indvaanere, naar jeg siger, at den sædvanlige Dørslaa er taget bort, og Døren er aabnet paa vid Gab; baade vore Hjem og den hele Stad tilhøre eder, saa længe I opholde eder her."

Paa denne Velkomsttale af Guvernøren blev der svaret af Næstkommanderende, J. Kent Hamilton: „Meget lidet vidste vi, hvilken Behagelighed og Fryd der var i Vente for os, da vi bestemte os til at komme til Salt Lake City, og jeg ønsker at sige paa alle mine Kammeraters Vegne, at vi ikke have taget fejl, da vi valgte denne By til vor 43. nationale Encampment.

„Guvernør Spry! Det Tilbud, De paa Deres Folks Vegne har givet os, modtage vi med inderlig Taknemlighed. Vi have med Glæde lyttet til Deres Udtalelser og Oplysninger angaaende Deres Stats mange Hjælpekilder og Muligheder, og vi ere glade ved at høre om den Loyalitet, Patriotisme og Hengivenhed for Unionen og Landets Konstitution, som, efter hvad De siger, alle Tider har fyldt Utahfolkets Bryst.

Til Salt Lake City's Borgmester vil jeg sige: De har stor Grund til at være stolt over, at Deres stemmeberettigede Medborgere have kaldet Dem til at være den øverste Magistrat i en saa herlig og yndig Stad som Salt Lake City, beliggende ved denne underfulde Indlandsø. Dette er en By, af hvilken De kan være stolt. Vi, som ere komne her, ere ikke ældre, end at vi kunne opnaa at se en stor og betydningsfuld Fremtid for baade Staden og Landet. Det er imidlertid ikke i Ord alene, at et saa varmt Velkommen er bleven budt vore Skarer; men den storartede Gjæstfrihed og Venlighed har fyldt hvert Hjerte med Tilfredshed og Fryd. Vi føle, at De har budt os Velkommen som den mest hjertelige og noble Vært; ja, vi føle, at vi her have et Hjem og et meget behageligt Opholdssted."

Saaledes vexledes der med patriotiske Taler, fulde af Taknemlighed og gudhengiven Paaskjønnelse for overvundne Besværligheder i de Dage, som svandt, og for rige, ufattelige Naadegaver i de Dage, hvori vi nu leve.

Denne Lejlighed burde bringe den Forstandige til at overveje og Bagvaskerens Tunge til at tie; thi de 50—60,000 Fremmede, som besøgte Salt Lake City, vilde være kraftige Vidner mod Enhver, der beskylder Utahs Folk for at drives af uædle Motiver og deres Handlinger for at være slette.

Dødsfald.

Kristian Mauritzen, født den 6. November 1828 i Kvirkeby, Sjælland, afgik ved Døden i Kjøbenhavn den 29 Juni 1909. Afdøde indlemmedes i Kirken ved Daab den 6. Juni 1885, og Evangeliet har altid været ham „en kostelig Perle". Han har lige indtil de sidste Par Maaneder besøgt Søndagsskolen og Eftermiddagsmøderne og altid baaret et kraftigt Vidnesbyrd om Ægtheden af den Tro, han havde annammet. Begravelsen foregik fra Bispebjerg Gravkapel den 5. Juli under Ledelse af Konferencepræs. James Larsen. Det var glædeligt at se, hvordan Trosfæller samledes om Oldingens Baare, der var fyldt med dejlige Krandse og Blomster, for at vise ham den sidste Ære. Sangkoret var mødt frem og gav Afskedsfesten Stemning, medens trøstende og opmuntrende Ord udtaltes af Præs. Larsen og Ældste Oluf J. Andersen. Kisten bares til Jorden af Ældster, og efter at Koret havde sunget: „Nærmere, Gud til dig" og den blomstersmykkede Baare var sænket i Jorden, blev Graven indviet af Ældste John G. Hansen.

Missionærernes Rapport for Juli 1909.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Isaac A. Jensen	Aalborg	21	11351	435	4464	953	59	3		2
John C. Christoffersen	Aarhus	21	4813	202	2860	632	80	4		2
James J. Larsen	Kjøbenhavn	23	13192	451	10888	626	68	6		1
Enoch E. Christoffersen	Bergen	16	11004	353	5890	490	59	1	1	
John H. Berg	Kristiania	28	9714	251	4454	796	141	3		
Søren Andersen	Trondhjem	16	3174	130	1203	154	35	2	1	
Totalsum for Missionen		125	53248	1822	29759	3651	442	19	2	5

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).